

Od pátečního odpoledne, kdy mě dostihla zpráva z nejsmutnějších, přemýšlím, co napsat. Je to strašně těžké, těžší, než jsem si dokázal představit. Je to patnáct let, kdy se mi Vašek Petříček, v mých očích člověčí unikát, e-mailem ozval v reakci na mé první příspěvky na tehdy vzniklém blogu Naše Kosmonosy. Patnáct let jsme byli ve spojení, někdy intenzivněji, někdy méně, ale kdykoliv jsem s Vaškem mluvil nebo jsme se spolu sešli, svět byl najednou jiný. Klidnější, lidštější, vřelejší. Lidí s takovým rozhledem, obrovskými znalostmi a hlavně tak velkým a dobrým srdcem po tomto světě moc nechodilo - a chodí jich bohužel čím dál méně.

A jsem zase v koncích. Hlavou mi letí Vašek jako dlouhodobý a vážený zastupitel, náš společný půlrok v radě městě před jedenácti lety a Vaškův dobrovolný odchod z pozice místostarosty poté, co odstoupila starostka. Nechtěl se s nikým dohadovat, neměl to zapotřebí. Odešel sám středem. Dále vzpomínám na jedno odpoledne u nás na chatě v Dobrovici a jak mu zářily oči, když jsme společně obcházeli odkaliště místního cukrovaru. Drtivá většina lidí by zde viděla jen bahno a cítila smrad, on i zde jako přírodovědec žasl nad poklady, které toto místo nabízelo. Vidím jej v Muzeu Kosmonosy, které přes nepřízeň mocných spolu se s svým týmem vybudoval a za jehož právo na život bojoval. Vzpomínám na celý tým Osvětové besedy a Muzejního spolku...kdoví, zda činnost těchto lidí může být někdy dostatečně oceněna. Vybavuji si naše porady před komunálními volbami; ve svém věku již kandidovat nechtěl, ale vždy dělal vše pro to, aby společná kandidátka KDU-ČSL a SZ kosmonosákům nabídla alternativu. Vzpomínám na kultivované a zajímavé cestopisné přednášky (vždyť procestoval snad celý svět) i na jeho zpěv a slzy radosti v očích při křtu svých dětí v Loretě před nějakými třinácti čtrnácti lety. Miloval lidi a bych ochotný se pro většinu z nich rozdat. Kolikrát jsem jej viděl ve městě s typickým batohem na zádech v družném rozhovoru...

Kdo jste šli někdy večer, pozdě večer nebo ráno kolem domu jeho rodiny, nemohli jste nevidět rozsvícené světlo v jeho pracovně. Vašek pořád pracoval, měl tolik rozdělaných projektů, že by mu na to nestačily tři životy. Není divu; věděl toho spoustu, v mnoha oblastech byl ceněný odborník, měl fenomenální paměť. Jeho vyprávění jsou nezapomenutelná! A v jeho počítači určitě zůstala spousta práce, která zůstane nedokončená. Možná i nějaké další příspěvky na tento web, o kterých jsme se ještě začátkem července bavili. Ale k dokončení toho bylo tolik a času tak zoufale málo.

"Zavoláme si po třináctém a dáme si na dvorku točené plzeňské z Rychty," slíbili jsme si, když

jsem se s ním začátkem července viděl naposledy. Ale znáte to: prázdniny, dovolené, můj dlouhodobý pobyt mimo Kosmonosy - nezavolal jsem s tím, že v září to napravím. A teď je mi strašně smutno a čas již bohužel nevrátím; věřím ale, že to plzeňské si spolu, Vašku, dáme. Byť někde jinde. Asi nebude z Rychty, ale bude taky tak dobré a já Ti konečně budu moct říct, co si myslím o knížce, kterou jsi mi půjčil a zejména pak vyjádřit svou vděčnost, že jsem Tě mohl potkat. To jsem Ti chtěl říct a nestihl.

Drahý Vašku, každé setkání s Tebou bylo úžasné. Opatruj se tam nahoře a věz, že nám všem už teď moc chybíš. A myslím, že v této divné a neklidné době, kdy jdou lidské hodnoty krok za krokem do háje, budeš chybět čím dál tím víc.

Čest Tvé památce.

David

PS: Moc rád připojuji tento odkaz . Nejen proto, že za ním stojí kosmonoští žáci.